

A MAGYAR CSERKÉSZVEZETŐK ÉS SZÜLŐK FÉLÉVI ÉRTESEI TÖJE

VEZETŐK LAPJA

A TARTALOMBÓL

AHOGY ÉN LÁTOM...

LELKI GONDOZÁS A MISKOLCI JEZSUITA GIMNÁZIUMBAN

GYAKORLATI JELLEMNEVELÉS

BESZÁMOLÓ A HUNYADI ÖREGCSERKÉSZ

MUNKAKÖZÖSSÉG TEVÉKENYSÉG ÉR • I

“BOSKOLA” BOSTONBAN

LEVÉL A TISZTITÁBORBÓL

KÖZEL, DE TIZENNÉGYEZER KILOMÉTERRE

INTERJU BENEDEK ZSUZSIVAL, A “MIT JELENT MAGYARNAK LENNI”

PÁLYÁZAT NYERTESÉVEL

AZ AMERIKAI CSERKÉSZ SZÖVETSÉG (BSA)

EGY TÁJÉKOZTATÓJÁBAN OLVASTUK

HAZAMENTEK

Csipke Csaba cscst.

Szodfridt József cst.

2003

É É É

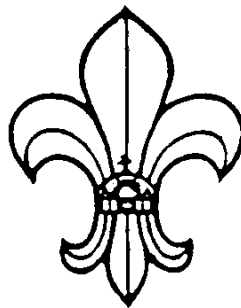
95. szám

**Ez a két szé p, komoly imá dsá g
cserké szö sszejö veteleken haszná latos, amellyel
kezdjük, illetve befejezzük
az ô rsi és rajgyû lé seket.**

ÖSSZEJÖVETEL ELŐTTI IMA

Mindenható Úristen!

Alázatos szívvel fordulunk Tehozzá d munkánk kezdetén. Nagyratörők céljaink, de gyarló a mi erőnk. Kérünk ezért, minden erőnek forrása, támaszd meg a mi gyengeségünket és tedd eredményessé munkánkat, hogy ezáltal a Te dicsőségedet növelhessük, hazánknak, a magyarságnak és embertársainknak javára lehessünk. Add, hogy jellemünk épületét egyre magasabbra emelhessük, szent igazságodtól és a becsülettől soha el ne tántorodjunk. Amen.

ÖSSZEJÖVETEL UTÁNI IMA

Hálát adok Uram az imént vett jókért. Erős a szándékom, hogy igaz jótettek fakadjanak nyomukban. Add szándékomra áldásodat. Amen.

Ádám János cscst., S. J., Miskolc

Ahogy én látom...

Lelki gondozás a miskolci Jezsuita Gimnáziumban

Ádám Atya, amint a VL legutolsó számában beszámolt róla, a miskolci Jezsuita Gimnázium diákságának lelki gondozója. Az alábbiakban ezzel kapcsolatos gondolatait írja le. Egy magyarországi katolikus középiskola fiataljainak a neveléséről van szó, de nagyjából tanulságos a mi számunkra is.

Iskolánk célkitűzése, hogy keresztény, magyar és európai polgárokat neveljen. Bár mind a három célkitűzést fontosnak tartom, mint iskolalelkész elsősorban az első cél megvalósításáért érzem magamat felelősnek. A keresztény jelző használata azonban sajnos ugyanolyan sokértelmű, mint a szeretet szóé. Hogy mennyire vissza lehet élni a keresztény jelzővel, arra a múlt év politikai kampánya világos példa. Ezért szeretném világosan meghatározni, miben látom én a keresztény szó értelmét. Azon túl, hogy valaki valamelyik egyház keresztségében részesül, hozzá tartozik a krisztusi életrend elfogadása értelmi síkon, és annak a mindennapi életbe való átvitele a személy életében. Benyomásom szerint sok felnőtt vagy fiatal kevésbé lát problémát a krisztusi értékek elfogadásával, ami az intellektuális síkon történik, mint azoknak az életükbe való átvitelével. Diákjaink a keresztény értékeket megismerik a hittanórán, és remélhetőleg a többi tanórákon is, de elsősorban, ha nem is kizárólagosan, az intellektuális síkon. Az iskolai hitoktatással az a problémám, hogy a hittan iskolai tantárggyá válik, amit meg kell tanulni, amire osztályzatot kapnak, és amiből még érettségizni is lehet. Az Egyház felfogása szerint azonban a hitoktatásnak evangelizációs célja, feladata is van, amely hozzásegíti a diákot, hogy az életét a krisztusi értékek szerint rendezze. A gyakorlat azonban azt mutatja, hogy ez általában nem történik meg, mert a hittan sok diák számára ellenszenves akár a tartalom, akár a hittanár személye miatt.

Itt látom én az iskolalelkézi hivatal kiegészítő szerepének fontosságát. A lelkész nem tanár, nem iskolai adminisztrátor, vagy kollégiumi nevelő, aki oktat, vizsgáztat, osztályoz, fegyelmez és büntet. A lelképásztor úgy találkozhat a diákokkal, mint egy ember a másik emberrel. Sík Sándor egyik verse jut eszembe: „csak embernek lenni, semmi másnak...” Úgy érzem, ebben az embertelen világban elsősorban erre van szükségük a mai fiataloknak (talán az öregeknek is). Nem kegyes szóra várnak, hanem meghallgatásra, megértésre, elfogadásra, emberségre.

A keresztény értékrend szerint való életnek mozgató ereje és szive a Jézus Krisztussal való eleven, személyes kapcsolat, a Jézustól való érintettség. A jelen iskolaév elmúltával az a benyomásom, hogy sok fiatal számára, többévi hitoktatás után is, Isten, vagy Jézus Krisztus csak egy fogalom, nem pedig élő valóság. Ha már eljutnak oda, hogy Istent élő valóságnak tekintik, akkor sokan úgy használják, mint egy gigantikus BAYER aszpirint: vedd be naponta háromszor, és elmúlik a fejfájásod. Jézus Krisztusra pedig úgy néznek, mint egy történelmi személyre, aki kétezer év előtt élt, sok jót tett, magasztos elveket

hirdetett, de meghalt. Valahogy nem jutnak el odáig, hogy Jézus Krisztus ma is él, velünk van a világ végezetéig, feltétlenül szeret bennünket, és viszont-szeretetünkre vár.

Felmerül a kérdés, meg lehet-e tanítani a fiatalokat arra, hogy Isten szereti őket. A válasz egyszerű: ez nem iskolai tantárgy, hanem egy olyan feladat, amelynek megoldására az egész egyházi iskolának fel kell készülnie.

Csak az tud hinni a szeretetben, aki azt megtapasztalja. A pszichológusok szerint csak az tud szeretni, akit már valaki szeretett. Isten szeretetét a legtöbb ember, főképp a fiatal, csak a hívők szeretetén keresztül tapasztalja meg. Csak az az iskola hívhatja magát kereszténynek és keresztény értékek átadójának, amelyben a szeretet uralkodik, és ahol az eseményeket, és a személyeket a krisztusi értékrend szerint ítélik meg. Nem hiába mondta Jézus Krisztus: „arról tudják majd meg rólatok, hogy tanítványaim vagytok, hogy szeretettel vagytok egymás iránt.” (Jn. 13. 35.). Hogy mit jelent szeretni, azt Jean Vanier summásan így foglalta össze: „Szeretni annyit jelent, mint igazán érdeklődni valaki iránt, figyelemmel fordulni felé. Tisztelni úgy, amilyen: sebeivel, sötétségeivel, szegénységével, de képességeivel, rejtett adományaival is. Hinni benne, hogy képes növekedni, akarni, hogy előrehaladjon. Bolondul remélni: 'Te nem vagy elveszett ember, tudsz növekedni, szép dolgokat tenni! Én bízom benned'.”

Szilárd meggyőződésem, nem elég, hogy szeretjük a fiatalokat, szükséges, hogy ezt ők is tudják. Minden tiszteletlenség a fiatallal szemben, minden durva szó, minden nem-emberszámba-vevés, minden lekezelés gátolja a keresztény értékek átadását és megfiúsítja az intézmény célkitűzésének elérését. Nem egy fiatallal találkoztam, aki elidegenedett az Egyháztól és Istentől a magukat kereszténynek valló tanárok vagy nevelők kereszténytelen viselkedése miatt. Már a II. Vatikáni zsinat kijelentette, hogy „a hívőknek is nem kis részük lehet az ateizmus létrejöttében, amennyiben a hitre nevelés elhanyagolásával vagy a tanítás meghamisításával, esetleg vallási, erkölcsi és társadalmi életük fogyatékos voltával inkább eltakarják, mint föltárják Isten és a vallás igazi arcát.”

Mint iskolalelkész, a szerető magatartáson túl, számos evangelizációs tevékenységet is folytatok. Ezekről a kísérletekről nem várok tömeges megtéréseket. Megelégszem azzal, ha öt-tíz, vagy Isten tudja, hány év múlva egyik-másik Istentől vagy Egyháztól elidegenített volt diákunknak eszébe jut, hogy volt a jezsuitában egy öreg, kövérkés pap, aki „pofozott”, meghallgatott és elfogadott, egy szóval: szeretett. Akkor talán majd ráeszmél, hogy az az öreg pap csak Isten feltétlen szeretetének volt tolmácsa.

A vallásos nevelésben igyekezzünk tiszteletben tartani az egyén szabadságát. Az Isten is ezt teszi az emberrel. Nem erőszakolja rá magát senkire. A lelki gondozásban is ki kell várnunk a kegyelem óráját, amikor a szív megnyílik az Isten szeretete előtt.

Érdekes megjegyezni azt, hogy a kiscsoportos megbeszélések kiértékelésénél többször megemlítették, hogy jó volt, mert nem volt „túl vallásos”. Ugyanakkor állithatom, hogy ezeken a találkozókon nagyon keresztény témákról van szó, csak nem prédikálva, nem erőszakosan, és nem a szokásos egyházi zsargonban. Egy különösen népszerű gyakorlat a „szembe gyónás”, amelyben a kiscsoportok tagjai egymásnak szemébe mondják a találkozó alatt egymásban felfedezett jó tulajdonságokat. Kell ezeknél keresztényibb gyakorlat? Mégis úgy érzem, hogy diákjaink jó része még pre-evangelizációra szorul,

mielőtt képes lesz felfogni Krisztus örömhírét. „Pre-evangelizáció” alatt én itt elsősorban az emberi alapok építésére, az elfogadottság és a szeretet megtapasztalására gondolok.

Reggeli programokat készítek, amelyek az iskolarádióban kerülnek közvetítésre. A programok a liturgikus időszakhoz alkalmazkodnak. A bemondók és felolvasók a diákok közül kerülnek ki. Ez nem csak jó retorikai gyakorlatot jelent, hanem talán még a felolvasó lelkébe is bevésődik néhány gondolat, amelyet a felolvasásával az iskolatársai felé közvetít. 2002-ben ünnepeltük Xavéri Szent Ferenc halálának 450 éves évfordulóját, ezen alkalommal egy héten át egy kicsit hosszabb reggeli megemlékezéssel adóztunk a nagy jezsuita misszionárius, a fiúkollégiumok névadója emlékének.

Látható tevékenységeim közé tartozik még a „lélekébresztő” hirdetőtáblák gondozása is, amelyeket néhány forgalmas helyen állítottunk fel. Ezeknek a „lélekébresztő” tábláknak célja az, amit a nevük is kifejez, hogy a rohanó életben időnként megálló fiatalok olyan gondolatokat olvassanak, amelyek lelkük javára szolgálhatnak. Példaként csak két „lélekébresztőt” közlök itt:

VÁRLAK

Hol?: a kápolnában

Mikor?: Bármikor amikor időt szakítasz rám.

Szeretném, ha benéznel hozzám legalább reggelenként, különösen ha valami okból nem veszel részt a közös reggeli imán.

Mennyi időre?: A nap 24 órájából (1,440 perc) tudnál legalább 5 percet velem tölteni?

Mit mondjak?: Ami a sziveden van: örömeid, bánataid, gondjaid...

Ha időt engedsz, én is szólok hozzád...

Jézus

aki meghalt érted, mert nagyon szeret téged

A másik, a tizenévesek maradandó, és soha meg nem únt témájával foglalkozik:

SZERELEM

Akik nem ismerik a várakozás örömét, azok sohasem tapasztalják meg a beteljesülés boldogságát.

A sietség életünk betegsége. A rohanás számtalan életet követelt már. Ha emberi kapcsolatainkra is ránehezül ez a kór, akkor a szerelemnek vége.

A virágzást nem lehet siettetni! Az elkapkodott „gyorsítóba tett” szerelemnek csúfos vége van. Olyan a szerelem, mint egy nagyszerű kirándulás. Nem juthatunk fel egyből a csúcusra. Hűvösvölgyi Ildikó egyik dalában szomorúan énekli: „A végén kezdtük, nem az elején”. Pedig mindent csak az elején lehet kezdeni. A szerelmet is. A tinédzserkor szépsége éppen ennek a kezdeti szakasznak az öröme: ismerkedés a szerelemmel.

A szerelem időigényes! Minden elhamarkodott lépés, minden kapkodás a gyilkosává válhat. Csak testileg és lelkileg érett személy az, aki Teljes Igent mondhat a Másikra. Aki amiatt izgul, hogy „még mindig nem kell”, az borzasztóan alulértékeli magát, azt hiszi magáról, hogy „áruccik”, aki megromolhat mielőtt megvennék őt.

Isten nem darabárunk vagy disztárgynak alkotott minket: önálló, szabad, cselekvő személyiségeket akart, akik partnerei a teremtés folyamatában, akik a maguk személyes áldozatát odateszik az ő keresztyéhez, s akik őrzői és vigasztalói egymásnak a Lélekkel együtt az idők végezetéig.

* * *

Dömötör Gábor cscst.

GYAKORLATI JELLEMNEVELÉS

A 2003. márciusában megtartott intézőbizottsági gyűlésen jelen voltak, az IB tagokon kívül, a kerületek és körzetek vezetői és a központi tisztségviselők. A két napos gyűlésnek jelentős részét a jellemnevelés kérdésre fordították. Úgy döntöttek, hogy az elkövetkezendő két év folyamán minden kerületben kiemelt hangsúlyt kell adni a jellemnevelésnek. Biztosítani kell, hogy a jellemnevelés be legyen építve a csapatok munkatervébe és folyamatos része legyen a csapatfoglalkozásnak. Méghozzá nem elméleti, hanem gyakorlati szinten: olyan helyzetek elé kell állítani a cserkészt, amelyeken keresztül gyakorolhatja, élheti a tíz törvény szellemét.

A fenti határozat részeként 2003 és 2004 folyamán a tisztikonferenciák egyik kötelező témája a gyakorlati jellemnevelés lesz. Ennek értelmében, a 2003. novemberében Buffalo, NY-ban megtartott tisztikonferenciának ez volt a fő témája. Dömötör Gábor alább közölt bevezető szavai után a jelenlévő, közel 80 cserkésztiszt, hét munkacsoportra oszlott. Mindegyik csoport három cserkésztörvényt kapott, azzal a céllal, hogy azokra ötletes jellemnevelő gyakorlatokat találjon ki. Azután minden csoport beszámolt eredményeiről és ötleteit írásban is beadta. Ezeket, a többi kerület és körzet konferenciáin született ötletekkel együtt, közzé fogjuk tenni, hogy a csapatok felhasználhassák munkaterveikben.

Kedves cserkésztestvéreim, vezetőtársaim!

Amikor cserkésztisztté avatásunk estéjén ott álltunk a sötét égbolt alatt, egyéni kis tábortüzeink fényénél két részből álló fogadalmat tettünk. Felújítottuk cserkészfogadalmunkat, amely arra kötelez, hogy a tíz cserkésztörvény szellemében éljük életünket. De e felett azt a kötelességet vállaltuk, hogy ránkbízott cserkészeinket is ebben a szellemben neveljük. Mint a Külföldi Magyar Cserkészsövetség tisztjei, vállaltuk, hogy jellemes, erkölcsös, hívő, az életre szellemileg és gyakorlatilag jól felkészült fiatalokat nevelünk a társadalom és a magyarság számára.

Komoly, semmi esetre sem könnyű feladat. Két nagy kihívást tartalmaz. Az egyik, saját magyarságunknak és ránkbízott cserkészeink magyar kötődésének megőrzése, fejlesztése.

A másik – talán még nehezebb – fiataljaink jellemének a cserkészszellemben való formálása.

Magyarságunk megőrzése elengedhetetlen, alapvető feladat, hiszen csak addig létezhet magyar cserkészlet külföldön, ameddig magyarul beszélő, magyarságukhoz ragaszkodó cserkészeink vannak. Biztosítanunk kell cserkészeink magyar nyelvi és kulturális ismereteit, mert csak ez adhat magyar kötődésüknek szilárd, maradandó alapot. Ugyanakkor figyelembe kell vennünk, hogy cserkészeink java része harmadgenerációs, már szüleik is külföldön születtek. A legtöbbször nincs személyes magyarországi tapasztalata, hiszen sok esetben legfeljebb csak a nagyszülőknek vannak magyarországi vagy kárpát-medencei emlékei. Cserkészeink magyar nyelvismerete kopik, egyre nehezebben írnak, olvasnak magyarul, még ott is, ahol jól működő magyar iskolák vannak. Ezt a realitást figyelembe kell vennünk, de mégis módot kell találnunk arra, hogy elfogadható szintű magyarságismeretet biztosítsunk. Ezen a téren két irányban fejlődöttünk az elmúlt néhány év folyamán:

Elsősorban átdolgoztuk magyarságismereti anyagunkat és követelményeinket, amelyeknek leendő vezetőinknek eleget kell tenniük. Munkafüzetekkel, térképekkel és illusztrációkkal ellátott anyag segítségével tettük az ismereteket elérhetőbbé. A megkívánt segédanyag sokkal kevesebb, mint a régebben sokszáz oldalnyi ismeretek mennyisége. Tudom, hogy továbbra is komoly feladat jelöltjeink előkészítése, a tanfolyamok megszervezése, de megéri a fáradságot, mert a vizsgaeredmények azt mutatják, hogy a jelöltek túlnyomó többsége sikeresen elsajátítja az ismereteket.

De ahogy az évek múlnak, egyre fontosabb, hogy a külföldön történő magyarságnevelés mellett alkalmat adjunk cserkészeinknek személyes tapasztalatokra, élményekre Magyarországon és a Kárpát-medence magyar lakta területein. Már három ilyen programunk működik. Az első: őrsvezetői körútjaink, amelyek évről évre érdekesebbek, izgalmasabbak. Idei, immár ötödször megtartott körútunk - egy hét Budapest és környékének megtekintése, egy 250 kilométeres kerékpártúra keresztül az Alföldön egész Debrecenig, majd pedig több napos kenuzás le a Dunán - életreszóló élményt nyújtott a világ minden tájáról összesereglett őrsvezetőinknek. Második ilyen programunk a középiskolai program, amely egy év tanulást tesz lehetővé magyarországi középiskolában. Bár csak idén márciusban hirdettük meg a programot, máris vannak diákjaink Nagykőrösön, Pápán, Kecskeméten és Szentendrén. Harmadik programunk a már ötödik éve működő ösztöndíj a budapesti Balassi Bálint Intézet magyar nyelvi és magyarságismereti tanfolyamára. Ez a tanfolyam 18 éven felülieknek van és évente 30 fiatalot küldünk oda.

Kedves vezetőtársaim! Ezek a programok a Ti nevelési eszközeitek, szerszámaik. Bár központilag szervezzük őket, Nektek, a csapatok vezetőinek használatára szervezzük. Használjátok fel tudatosan ezeket a lehetőségeket, biztassátok cserkészeiteket, hogy minél többen részesüljenek ezekben a valóban életreszóló élményekben. Így tudunk eleget tenni vezetői feladatunk első nagy kihívásának, cserkészeink magyarságának megőrzésének.

De cserkészeink magyarságnevelése csak az egyik fele vezetői kötelességünknek. Hiszen nemcsak magyarabb magyart, hanem emberebb embert is akarunk nevelni. Hogy is mondtuk? “Jellemes, erkölcsös, hívő, az életre szellemileg és gyakorlatilag jól felkészült

fiatalokat a magyarság és a társadalom számára.” Márpedig ha a magyarságnevelés nehéz feladat, a jellemnevelés még nehezebb. Mert jellemet nem lehet gyorsalpaló tanfolyamon nevelni. Jellemet állandó, kitartó, következetes munkával lehet csak formálni. Tehát a jellemnevelést tudatosan be kell építeni az állandó csapatmunkába. Vajon milyen mértékben történik ez meg?

A csapatoknak sűrű a programjuk: akadályversenyre készülés, gyakorlati cserkészismeretek elsajátítása, kirándulások, táborok, nemzeti ünnepeken való szereplés, húsvéti tojásfestés és locsolás, betlehemezés, játék, népdalozás, stb. stb. A sok program közepette nagy annak a veszélye, hogy pont a legfontosabbra, a jellemnevelésre nem jut idő. Márpedig a jellemnevelés nem abból áll, hogy el tudjuk mondani a tíz cserkészőtörvényt és hangoztatjuk “emberebb ember” jelszavunkat. A jellemnevelésnek elsődleges helyet kell kapnia a csapatfoglalkozás keretén belül. Még hozzá nem szép szavak és prédikációk révén. Olyan alkalmakat kell teremtenünk, olyan helyzetek elé kell állítanunk cserkészeinket, amelyek lehetővé teszik, hogy a tíz cserkészőtörvényt gyakorolják, valóban éljék: a kötelességvállalást, a közösségi szolgálatot, a segítőkészséget, a becsületességet és megbízhatóságot, vallásuknak gyakorlását, a testvériességet és udvariasságot, az önfegyelmet, a természetszeretetet és a természeti kincsek megóvását, a cserkészélet rendjének értékelését, követését, a nemes és egészséges szórakozások keresését, a mértékletességet, a jókedélyű, pozitív, építő hozzáállást, a közös tulajdon megóvását, gondozását, az egészségének és jellemének ártó viselkedésnek és társaságnak kerülését.

Nem könnyű feladat a vezető számára az olyan programok, tevékenységek tudatos megteremtése, amelyek elsődleges célja a jellemnevelés, a tíz cserkészőtörvény szellemének gyakorlása. Megnehezíti munkáját az is, hogy a környező társadalom felfogásai, divatos nézetei nem mindig egyeznek cserkészeszményeinkkel. De nem szabad elfelejtenünk, hogy mindenek felett nevelőintézmény vagyunk. Mindennek, amit csinálunk, végső célja a nevelés, a cserkészies jellem kialakítása. Ez az a többlet, amit – más ifjúsági mozgalmakkal, sportegyletekkel vagy kirándulótársaságokkal szemben – fiataljaink a csertkészetben kapnak. Ez cserkészetünk legnagyobb értéke, maradandó létjogosultságának alappillére, amelyet nem szabad elhanyagolnunk.

Ezt felismerve, az idén márciusban megtartott két napos intézőbizottsági gyűlés jelentős részét a jellemnevelés gyakorlati kivitelezésének megbeszélésére szántuk. A gyűlésen, az intézőbizottsági tagokon és a központi tisztségviselőkön kívül, jelen voltak az európai, ausztráliai, dél-amerikai és észak-amerikai kerületek képviselői. Azzal a feladattal tértünk haza, hogy az elkövetkezendő időkben kiemelt hangsúlyt biztosítunk a jellemnevelésnek. Ennek egyik mozzanata, hogy világszerte minden kerületi tiszti konferencia – így ez a konferenciánk is – foglalkozik a gyakorlati jellemnevelés kérdésével.

Mit értsünk gyakorlati jellemnevelés alatt? Mint ahogy már előbb éreztettem, nem elméleti törvényt magyarázatot (bár erre is van szükség), hanem gyakorlati programokat, feladatokat, amelyek által gyakorolhatja a cserkész a cserkészőtörvények élését. Az előbb említett IB gyűlésen például az volt az általános vélemény, hogy egyre kevesebben vállalnak feladatot, felelősséget. Cserkészeinket felelősségvállalásra lehet nevelni azáltal, hogy kisebb, majd fokozatosan fontosabb feladatokkal bízunk meg őket, kivitelezésüket kiértékeljük és elismerjük, esetleg megjutalmazzuk. Régente szokás volt, hogy a cserkész

csomót kötött nyakkendőjébe és csak akkor bontotta fel, amikor megtette napi jótettét. A cserkésztestvériséget lehet fejleszteni, ha egy táborban az összmunkát és az egymás segítségét kihangsúlyozottabban elismerjük – esetleg pontozzuk – nem pedig az egyéni eredményt, sikert. Használhatjuk a vállalati vezetőképzésben szokásos, úgynevezett „case study”-t: egy újságcikkből kivett, esetleg egy elképzelt eseményt, történetet mondunk el az őrnek és megbeszéljük, hogy a cserkész hogyan cselekedett volna azokban a körülményekben.

Akkor leszünk sikeres jellemnevelők, ha tarsolyunkban minél több gyakorlati ötlet van és, ha azokat beépítjük csapatunk munkatervébe. Használjuk hát ki együttlétünket minél több ilyen ötlet összegyűjtésére. Ennek érdekében csoportokat fogunk most felállítani azzal a céllal, hogy ötleteket találjanak ki az egyes cserkésztörvények gyakorlására. A csoportok kapnak erre egy és negyed órát. Utána megint összejövünk itt és beszámolunk eredményeinkről. Az ötletek legyenek minél részletesebben kidolgozva, hogy azonnal felhasználhatók legyenek. Az itt, és a többi kerületi és körzeti tisztikonferenciákon kialakult ötlettárat ki fogjuk adni, hogy minden csapat, minden vezető használhassa.

Saját magam ellen beszélnék, ha a jellemnevelés kérdését tovább fejtegetném, hiszen a jellemnevelésnek nem beszédből, hanem cselekedetéből kell állnia. Elég tehát a beszédből, munkára fel!

* * *

Magyaródy Szabolcs cscst, Hamilton

BESZÁMOLÓ a HUNYADI Öregcserkész Munkaközösség tevékenységéről

MUNKAKÖZÖSSÉGÜNK CÉLJA: A magyarság külföldi hírnevének javítása, ellenfeleink propagandájának ellensúlyozása, idegen kormányok felvilágosítása. A magyar lobby csoportok munkáját is hatásosan kívánjuk előkészíteni és angolnyelvű szakirodalommal támogatni. Távlabbi célunk a Duna-medence népeinek megbékélésének feltételeit feltárni és lehetővé tenni.

TEVÉKENYSÉGÜNK: Angolnyelvű magyar történelmi tárgyú könyvek kiválasztása vagy iratása, fordítása, nyomtatása, vásárlása és azok ingyenes terjesztése. A mai napig több mint hatvanötezer kötetet és CD-t ajándékoztunk (főként) amerikai egyetemi, államvezetési, kutatóintézeti és média könyvtáraknak, valamint történészeknek és diplomáciai képviselőknek. Mostanában terjesztettük ki működési területünket, Magyarországra, Európára és Táv-Keletre. Az eddig kapott, beszerzett, kiadott könyveink nagykereskedelmi értéke több, mint félmillió US dollár.

2002-ben - az egyik hamiltoni magyar család jóvoltából - Sisa István: "The Spirit of Hungary" című nagyszerű munkájából 500 példányt ajándékoztunk, az amerikai szenátoroknak, washingtoni és budapesti külföldi követségeknek, külföldi tudósítóknak, kutatóintézeteknek, és 191 EU és NATO döntéshozónak, diplomatának, háttérirónak.

Az EU címekre ugyancsak elküldtük Janics Kálmán: Czechoslovak Policy and the Hungarian Minority 1945-1948, illetve Charles Wojatsek: From Trianon to the first Vienna Arbitral Award című könyvek, valamint az "Eleven Hundred Years of Success" CD lemezünk egy példányát.

Részt vettünk a Herr Verhaugennek a "Kedvezmény Törvény"-ről a magyarországi miniszterelnöknek írott levelének a cáfolatában is. Kb 320 EU címre küldtük el a "Kettős mérce" (Double Standard) című rövid memorandumot. Ugyancsak befejezéshez közeledik Sólyom László (v. legfelsőbb bíróság elnöke): "What did the Venice Commission declare?" című tanulmányának szétküldése is, ugyanezekre az e-címekre.

Részt vettünk a Human Rights for Minorities in Central Europe - Vancouver Society, Papandreou, soros EU elnökhöz írott levélírási akciójában.

Az "East-Central European Syndrome" című emlékiratunk megjelent a Magyarok Világszövetsége (MVSZ) által kiadott "Fehér könyv" oldalain is.

A honlapunkon eddig közel 100, teljes hosszában olvasható és letölthető angolnyelvű könyv és esszé jelent meg. 2003 október végéig 211,238 alkalommal nézték meg négy év alatt. Honlapunk jelentőségét bizonyítja, hogy legtöbb böngésző az elsők között mutatja a "Corvinus Library" honlapunkat, amikor a "Hungarian History" címszavakat ütjük be. Számptalan más honlap kapcsolt rá az egész világon (link).

A "Hungary, Eleven Hundred Years of Success" című CD-ROM lemezünk terjesztését folytatjuk. Ez a magyar történelem és más adatok tárháza, amit minden diák, tanár és kutató megkaphat, aki igényli. Otthon, házi eszközökkel előállított 400 példány kiosztása megtörtént. Ujabb 1000 gyári példány készült el, amelyeket főként Európában az EU és NATO vezetői között terjesztettünk. A harmadik - bővített - kiadás 2004 januárjában készül el.

A nyugati magyarság lobby munkájában is résztveszünk. Kiadtuk és terjesztettük az előbb említett körökben a két "fehér" könyvünket "The East-Central European Syndrome I és II" és a CD lemezünket.

Néhány szerző, akiknek a könyveit terjesztjük: Borsody István, Wagner Ferenc, Kertész István, John F. Cadzov-Ludányi András-Éltető Lajos, Király Béla (Pastor-Sanders), Janics Kálmán, Illyés Elemér, Wass Albert, Fehérváry István, Chászár Ede, Balogh Sándor, André and Alain DuNay, Major Márk, Sisa István, Lőte Lajos, Edsel W. Stroup, Baross Gábor, Szentiványi Gábor, Henry Bogdán, Cseres Tibor, Vékony Gábor, Wojatsek Károly, Simon András, Kocsis Károly, T.L. Sakmyster, Kostya Sándor, Kapronczay Károly, Szilágyi Károly, Köpeczi Béla, Rónai András, J.F. Montgomery, S. Benedek András és még sokan mások.

Könyvkiadási tevékenységünk mai helyzete:

Simon, Andrew: "Made in Hungary". Postázása befejeződött. Prof. Simon András könyvét Prof. Wagner Ferenc műve felhasználásával írta, de attól erősen különbözik. Bár az ilyen könyv kiadása pillanatában már elévült, a magyarságnak külföldön hirnevet szerzett tudósaink, művészeink, sportolóink, feltalálóink, katonáink és történelmünk hasznos tárháza.

Balogh, Sándor: "Autonomy and the New World Order". Postázása befejeződött. Balogh professzor alapműve igen hasznos a magyar kisebbségek számára. Ugyanis külföldi szerzők műveivel, nemzetközi szerződésekkel, az Egyesült Nemzetek alapokmányával, stb. bizonyítja, hogy minden ellenkező propagandával szemben, nemcsak a területi autonómia követelése jogos, hanem végső esetben az országtól való különválás, sőt az anyaországhoz való visszatérés is jogos, s nemzetközi jogba nem ütközik.

Kapronczay, Károly: "Refugees in Hungary". Postázását befejeztük. Köztudomású, hogy az elmúlt évtizedekben úgyszólván csak vélt vagy valós bűneinkről jelentek meg irások a nációkkal való együttműködés terén. Dr. Kapronczay Károly felkérésünkre megírta a második világháború idején Magyarországra menekült lengyelek, zsidók, olaszok, oroszok, hollandok, belgák, franciák, stb. életének alakulását. E könyv bizonyítja, hogy még a német megszállás (1944, március 19) után is folyt a lakosság részéről a menekültek segítése és mentése, sokszor a németeket kiszolgáló hatóságok hallgatolagos beleegyezésével is.

Chászár, Edward: "The International Problem of National Minorities". Postázását befejeztük. Chászár professzor könyvének harmadik, bővített kiadása nélkülözhetetlen a kisebbségekkel foglalkozó személyek, hatóságok és NGO szervezetek részére. Megtaláljuk benne valamennyi ajánlást, határozatot, stb, amelyeket a kisebbségek védelme érdekében hoztak.

Vékony Gábor: „Dacians-Romans-Romanians”. Postázását befejeztük. Vékony professzor magyarul is megjelent műve nélkülözhetetlen a románok származása körül kiújult nemzetközi vitában. Méltán sorakozik a két Du Nay könyvünk, Kosztin Árpád, Illés Elemér két könyve és az Erdély Története mellé.

Szilágyi Károly: "Dobri susedi, losi susedi" című szerb nyelvű történelmi zsebkönyve, a sallang és mítosz nélküli történelem valóságát mutatja be. Ezt a könnyen zsebben tartható, igénytelen külalakú könyvecskét főként a szerb nyelven tanuló magyar diákoknak, de a szerb tanulóknak, tanároknak, újságíróknak, politikusoknak is szántuk. Ennek elolvasása után, nem valószínű, hogy kétkedés nélkül olvassák majd a hivatalos verziót. E könyvecskét még a szerb kritikusok is tárgyilagosnak ismerték el. A szerb Matica próbálta eldönteni, hogy ellenkönyvet adjanak-e ki, vagy ignorálják a "problémát". Szétosztása kb. 80-85%-ban kész. E zsebkönyvnek román és ruszin nyelvű változata elkészült, a szlovákot most iratjuk.

Alain DuNay: „A Román történelmi zsebkönyv”: Terjesztése folyamatban.

Stumpf-Benedek András: „Gens Fidelissima, A ruszinok történelme”. Terjesztése folyamatban.

Vigh: „A szlovákok történelme”. Átirás, szerkesztés folyamatban.

Mind a négy mű angol fordítását egy kötetben adjuk ki: Ez a könyv világ elé tárja mind a négy nép valódi, tárgyilagos - a magyarságéval összefonódott történelmét és rámutat a Kárpátmedence gazdasági egysége visszaállításának az elkerülhetlenségére.

Hévizi Józsa: „The Minorities in Hungary and the Rest of Europe”. A fiatal történész a letagadhatatlan tények erejével bizonyítja, hogy a Magyar Királyság

összehasonlíthatatlanul tisztességesebben bánt a kisebbségeivel, mint azok a karmaik közé került magyarokkal és a "művelt" európai államok a sajátjaikkal.

(M.Sz.): „Atrocities committed against the Hungarians”. A könyv anyaga majdnem készen van. Most még a "csehszlovákok" által elkövetett atrocitások dokumentált leírása hiányzik. A meglévő anyag a honlapunkon van. Az '56 utáni román megtorlások történetét rövidesen megkapjuk. Ebben az évben nyomdába kerül.

Pozsony Ferenc: „History of the Tsangos”. Fordítjuk. A csángók történetének meghatározó forrásmunkája lesz az angolnyelvű világban.

Lipsesey Ildikó: „Transylvania and the Romanians” című munkájának fordítása a vége felé közeledik.

SZERVEZETÜNK:

Belső munkatársak: Hamilton, Ontario: 8 fő, Vancouver, BC: 2 fő, Svédország: 1 fő. Buffalo, NY: 3 fő, Budapest: 4 fő, Cleveland, OH: 8 fő.

Külső munkatársak: Főként a beolvasott (scannolt) könyvek lemezeinek javítását végzik. Számuk változó. E napokban Ausztrália, Svédország, USA, Kanada, Magyarország területén dolgoznak önkénteseink.

Raktározás: Egyedi könyvek: tárolás, csomagolás és postázás: Hamilton, Buffalo, Budapest. Tömeg könyvek: tárolás, csomagolás és postázás: Cleveland.

Pénzkezelés: Ebben az évben Kanadában az Árpád Ház igazgatósága, az Egyesült Államokból származó összegeket a Clevelandi Cserkészbarátok Köre kezeli. A programunk végrehajtásához szükséges pénz főként az amerikai és kanadai kisnyugdíjas magyarok és három áldozatkész tehetősebb külföldi magyar adományaiból származik. A magyar kormánytól számottevő összeget évek óta nem kaptunk. 2002-ben költségvetésünknek kb. 5%-át fedezte az Illyés Közalapítvány. (Magyarországi fordítás).

Munkaközösségünk tagjai önkéntesek, fizetést semmi féle jogcímen nem kaphatnak. Költségtérítés csak számla alapján fizethető.

A HOLLÓ című 12 oldalas körlevelünk évente legalább kétszer jelenik meg. Közel 500 címre E-mailen, 1300 darabot pedig postán küldünk el támogatóinknak

Nyúl Renáta

“Boskola” Bostonban

Örömmel jelenthetjük, hogy a magyar iskolai és cserkészmunka külföldön tovább virágzik, sőt, több helyen frissen alakul, ahol ezelőtt nem volt. A KMCSSZ egy ilyen sikeres új hajtásáról számol be az alábbi cikk.

"Bandukol" - válaszoltam a parányi osztályterembe belépve, miközben két tizenéves lány és egy fiú kíváncsi szemekkel figyelték minden zavart mozdulatomat. A füzetek fölé hajló barna ingek és nyakkendők már a délutáni cserkészfoglalkozás ünnepi hangulatát sejtették. A Boston környéki magyar gyerekek számára alapított iskolával párhuzamosan működő cserkészlet alig három év után ma hivatalosan is részévé válik a **Külföldi Magyar Cserkészszövetségnek**, mint 2-es számú Bodnár Gábor Cserkészcsapat. Az óvodás és iskolás korú gyerekek foglalkozásait követő délutáni ünnepség ezt az eseményt készült emlékezetessé tenni.

- Igéket gyűjtünk arra, amit az ember két lábon csinál. Már csak egy hiányzik, - fordult felém mosolyogva Mariann, a csoport tanítónője; szemében nekem intézett kérdőjel. A szótáramban fellelhető szinonimák végigfutottak az agyamon, amint arra gondoltam, hogy nem hagyhatok cserben 3 gyereket, akik azért ülnek itt türelmesen, hogy a magyar nyelvet ápolják 7000 kilométerre a szüleik hazájától. "A bostoni magyarok jövője foroghat kockán" - gondoltam, és kiböktem a várva várt választ. Tizenéves tekintetek által kísért lányos zavaromat rögtön eloszlatta a feladat sikeres teljesítését örömmel konstatáló négy mosoly.

A **Boskola (Bartók Béla Bostoni Magyar Iskola és Óvoda)** harmadik évének utolsó foglalkozására mentem el aznap, hogy egyik lelkes alapítójával, Fogarasi Miklóssal beszélgessek a Boston környéki magyar családok életében egyre nagyobb szerepet kapó iskoláról és cserkészetről. Miután bepillantottam az óvodás csoport bábozós, éneklős, izgatott zsvájába, majd egy másik teremben figyeltem, ahogyan a tanárnő Rákócziról beszélget a könyvek s füzetek fölött pislogó nagyobbakkal - néhány szülővel körülvéve végre megtaláltam Mikit. Mosolyogva üdvözölt, miközben a délutáni cserkészavatással és akadályversennyel kapcsolatban válaszolt kérdésekre, majd bemutatott Dömötör Gábornak, a Külföldi Magyar Cserkészszövetség alelnökének, aki az esemény tiszteletére érkezett. Miki meghívását elfogadva, követtem a szendvicsekkel, magyar süteményekkel, és videokamerákkal felszerelkezett szülőket, gyerekeket egy közeli erdős parkba, ahol a Rákóczi élete köré szervezett akadályverseny, majd új kis- és nagycserkészek avatása, végül pedig a tábortűz körüli magyar énekszó elhangzása után leültünk egy fa alá beszélgetni.

Induljunk el a kályhától; hogyan kerültél az Egyesült Államokba? - kérdeztem.

- A budapesti orvosi egyetem elvégzése, majd a katonaság letöltése után úgy döntöttem, hogy nem akarok még beállni a segédorvosok sorába, és egy ösztöndíjjal a University of Massachusetts-re jöttem kutatni. Egy év múlva visszamentem Magyarországra, ahol feleségül vettem a menyasszonyomat. A nászutunkat már itt töltöttük Amerikában, és maradtunk. Megszereztük az orvosi szakképesítésünket és én azóta onkológusként,

feleségem pedig aneszteziológusként dolgozik. Négy gyerekünk van. - kezdett mesélni Miki, időnként mosolyogva rápillantva a közelben bújóskazó két nagyobbikra.

- *Hogyan alakult meg a Boskola?*

- Boston környékén éltünk, mielőtt Connecticut államba költöztünk. Rengeteg magyar barátot szereztünk itt, akikkel elég sok időt töltöttünk együtt, és mivel volt néhány kicsi gyerek a társaságban, a mamák egy lelkes csoportja megalapította a **Kuckót**, a magyar gyerekek játszóházát, körülbelül tíz évvel ezelőtt. Havonta tartottunk összejöveleteket; énekeltünk, táncoltunk, kézműveskedtünk. Aztán ahogy nőttek a kicsik, kinőtték a Kuckó nyújtotta programokat is. Mi, felnőttek, úgy éreztük, hogy két lehetőség van; vagy véglegesen vége lesz a gyerekeket összefogó kezdeményezésnek, vagy létrehozuk a következő szintet. **Az utóbbi mellett döntve alakította meg egy lelkes csapat a Boskolát.** Igazi nagy szerencse is kellett hozzá, hogy a megfelelő időben és helyen egyszerre több, tenni képes, lelkes magyar szülő érzett erre szükségét.

A Boskola kezdetben egy néhány családból álló kezdeményezés volt, amelynek alapítói rengeteg ötletet merítettek más államokban működő hétvégi iskolai/óvodai foglalkozásokból, illetve az évente megrendezésre kerülő északamerikai és kanadai magyar iskolák tanárainak konferenciáján hallottakból. Miután az eseményen résztvevő iskolaigazgatók és tanárok felajánlották segítségüket egy leendő Bostoni iskola számára, semmi nem tarthatta vissza a környékbeli, magyarságukat lelkesen ápolni vágyó családokat a hely létrehozásától. Ebben kulcsfontosságú szerepe volt a **Massachusetts-i Magyar Egyesület** támogatásának is, amely fontosnak tartotta, hogy egy fiatalabb generáció továbbvigye a helyi magyarságmegőrző munkát. A jelenlegi elnökség pedig elvállalta a cserkészcsapat védnökségét.

Kezdetben az ismerőseink, barátaink köréből kerültek ki az óvoda/iskola tanulói, és tanárai. Az órákat egy szintén ismerős által rendelkezésünkre bocsájtott óvoda termeiben tartottuk. Párhuzamosan kezdett alakulni a cserkészlet is. Ezt a helyiséget azonban kinőttük. Az egyik itt tanító szülőn keresztül sikerült megtalálnunk mostani helyünket a Follen Church épületében, Lexingtonban. Itt minden korcsoport számára külön terem áll rendelkezésre, ahol kényelmesen zajlanak az órák, a szülők pedig az ebédlőben beszélgethetnek, amíg a gyerekeket várják.

Két fiad és egy lányod is tagja az iskolának és a cserkészletnek. Említetted, hogy a tanárok között is vannak olyanok, akiknek a gyerekei ide járnak. - Így igaz, egyik tanítónőnknek szintén három gyermeke ide jár. Tanáraink egyébként - bár mind szakképzettek - önkéntesen vesznek részt az iskola életében, és a programok szervezésében, a nem tanító szülőkkel együtt. Sokszor saját zsebükre vásárolnak anyagokat és tudom, hogy akármerre járnak, mindig keresnek olyan értékeket, amiket a következő foglalkozásba be tudnak építeni. Ez a szemlélet és az izgalmas tananyag vonzza a gyerekeket ide.

- A tantervet az iskola tanárai állítják össze, gyakorlatilag a gyerekek korától és magyar tudásától függően. Mivel megoszlik a nyelvtudás szintje - a 44 tanulóból 13-nak vegyes anyanyelvűek a szülei - személyre szabott foglalkozásra van szükség sok esetben. Van olyan kisfiú is, aki még nagyon keveset ért és beszél magyarul, ezért vele külön foglalkozik egy tanárnő. A tankönyvek és egyéb segédanyagok mind a szülők által javasolt/választott, Magyarországon forgalomban lévő oktatási anyagok. A tanárok

probálnak azonban a Boskola által kitűzött céloknak is megfelelni egyben; így a magyar ABC helyes használata, a folyamatos magyar írás/ olvasás/ fogalmazás erősítése, a magyar barátokkal történő levelezés s kapcsolattartás ösztönzése, illetve a magyar irodalom/ zene/ képzőművészet/történelem megismertetése.

Szép könyvtárral is büszkélkedhet a Boskola. A majd 500 gyermek-, ifjúsági és felnőtt kötetből álló, nagylelkű adományokból felépített gyűjteményt rendszeresen használják szülők és gyerekek egyaránt. Texistól Erdélyig terjed a könyvadományozók sora, és Miki külön is megemlíti a Nagyrév-i református közösséget és a Feldebrő-i testvérfalut, akiktől ismételt támogatást is kaptak. Az iskolai foglalkozásoknak is állandó részei a felolvasások, amit ottlétemkor magam is élvezhettem. Miután kiálltam Mariann csoportjának próbáját, az ajtóból fordított vissza egy gyerekkoromból ismert kedves történet. Leültem a terem hátuljában egy kis székre, és a gyerekekkel együtt végighallgattam Lázár Ervin meséjét a lyukas zokniról.

- Milyen kapcsolatban áll most a cserkészlet az iskolával és milyen szerepet tölt be a gyerekek, illetve a szülők életében?

- A cserkészlet sok szempontból fontos nemcsak a helyi magyar családok számára, de az iskola és a magyar közösség jövőjét tekintve is. Igyekszünk megteremteni egy olyan közeget, ahol a gyerekeink élő, természetes környezetben beszélnek a magyart a saját korosztályukkal, nemcsak a szüleikkel. Három dolog ápolása a cserkészlet alapvető feladata; a természetismeret, a magyarságismeret és erkölcsi nevelés. Az ide járó gyerekek életében komoly szerepe van mindháromnak, nem is beszélve az anyanyelv és a magyar tradíciók ápolásáról, illetve az itt kialakított baráti közösségekről. A másik dolog, amiért nagyon fontos a cserkészlet és az iskola egymás közelében tartása, az a folytonosság megőrzése. A Kuckó-ból kinőttek a gyerekek, a Boskolánál pár év múlva fennáll ugyanez a veszély. Ahogy eljutnak a tinédzser korba, egyre nehezebb itt tartani őket; jön az új baráti kör, az amerikai barátok/ barátnők, és egyre halványul a magyarsággal és a Boskolával kapcsolatos érdeklődés, kötődés. A helyi cserkészlet egyik feladata tehát, hogy a folytonosság érdekében az iskolából kinövő gyerekeket a túlsó végen úgymond "elkapja". A kiscserkésztekből nagycserekészek, belőlük pedig cserkészvezetők válhatnak. A mai nap ezért is nagyjelentőségű, hiszen most már nemcsak egy spontán cserkészközösségről van szó, hanem a **KMCSSZ** (Külföldi Magyar Cserkészszövetség) hivatalosan elismert csapatáról.

A hivatalosság az iskolánál is fontos szempont. Ugyan nem célunk, hogy akkreditált intézménnyé váljunk, a spontán kezdeményezésből itt is szeretnénk a szervezeti keret felé orientálódni. Ezért is van már saját költségvetésünk, van tandíj, kialakítottunk egy tantervet, és mindezt, illetve az iskola céljait, feladatát egy alapszabályzatban foglaltuk össze. Az iskolának hivatalos neve, logója van, amelyet közösen választottunk ki, terveztünk meg. Polókat is készítettünk a szülőknek, gyerekeknek.

- Vannak arra vonatkozóan tervek, hogy a Boskola beépüljön egy nagyobb, magyar közösségeket összefogó rendszerbe?

- Tervezzük a kapcsolatfelvételt más regionális magyar iskolákkal, és a későbbiekben magyarországi iskolai kapcsolatokat is szeretnénk kialakítani. Az itt tanító tanárok is aktívan részt vesznek az **Amerikai Magyar Iskolák Szövetségének** munkájában; sokan

közülük rendszeresen járnak az **Észak-Amerikai Magyar Iskolák Tanári Konferenciájára** is.

- *Connecticut messze van. Sokat kell autóznotok, hogy minden második szombaton itt lehessetek Nem gondoltál meg arra, hogy az otthonotokhoz közelebb is létrehozz egy hasonló kezdeményezést?*

- Connecticutban van egy nagyon értékes magyar közösség, a **Hungarian Cultural Society of Connecticut**, akik amellet, hogy rendszeresen összejönnek és magas szintű kulturális, jótékonyági esteket rendeznek, komolyan támogatnak magyarországi és határon túli magyar vonatkozású intézményeket is. Ez a társaság számomra nagyon szimpatikus, azonban egy korosztállyal idősebbek nálunk. Feleségemmel, Ildivel, gondolkodtunk ezért, hogy próbáljunk-e ott helyben kialakítani valamit. De arra jutottunk, hogy inkább egy cseperedő bostoni kezdeményezést erősítünk a segítségünkkel, hogy életben maradjon és tovább fejlődjön, semmint egy második, esetleg erőnket meghaladó dologba belevágjunk. Boston mellett döntöttünk.

- *Ebben a közösségben mindent megtalálnak azok a helybéli magyarok, akik gyerekeiken keresztül szeretnék a nyelvüket, kultúrájukat életben tartani és tovább örökíteni. De mi a helyzet otthon, nálatok?*

- A lakásunk egy kis magyar sziget, ahol csak magyarul lehet beszélni. Televíziót nem nézünk, de karácsonyra beszereztünk egy multi-system videót, így látnak a gyerekek magyar és amerikai színvonalasabb filmeket. Ők egyébként minden nyáron hazamennek huzamosabb időre, ahol nagyszülők, rokonok vigyáznak rájuk, és közben a Fő utcai Bencés Általános Iskolában párhuzamosan végzik a magyar osztályokat is. Így a tanév utolsó két hetét már ott töltik. Az első 10 évben a nagyszülők is itt éltek, vezetési távolságon belül, ami szintén nagy segítség volt a magyar környezet megteremtésében.

Aztán ahogy nő a legkisebb fiunk is, a most három hónapos Bence, lassan ő is része lesz az iskolának, majd később a cserkészetnek. Az iskolába már két éves kortól lehet vinni a gyerekeket, a legkisebb kiscserkészek pedig öt évesek.

- *A nagyszülők Magyarországra költöztek. Nektek is van ilyen tervetek?*

- Igen, de ez egy elég cseppfolyós gondolat. A határozott válasz az igen, a mikor és a miért és a hogyan az kicsit bizonytalan. Ez egy érési folyamat. Azt hiszem az emberben mindig ott bújkal legbelül, hogy hol érzi magát jól, hol van a "helyén"? Alapvetően, az anyagiak nyilván kedvezőbbek itt, és az orvosi szakmai továbbfejlődési lehetőségei is nagyon vonzóak számunkra ebben az országban. Ezek után persze az, hogy az ember mikor és miért települ haza, egy kicsit irreális döntésnek tűnik a legtöbb ismerősünk, barátunk szemében.

- *Te miért mennél haza?*

- Én úgy érzem, hogy még nem jött el itt az a társadalmi feladat, amire leginkább alkalmas lennék. Azt gondolom, hogy tudnék Magyarországon olyan non-profit helyeken is tevékenykedni, ahol jobban ki tudnék teljesedni. Az egyik öcsém például a Bethesda Református Kórházban dolgozik, mint gyermek-neurológus. Én is szívesen dolgoznék egy egyházi kórházban, akár úgy is, hogy létrehoznék ott egy onkológiai osztályt. De

érdekelne az oktatás is, akár mint tanító, akár egy speciális kollégium létrehozásával, tehetségesebb orvostanhallgatók számára. Nálunk a családban egyébként mindenki van egy kis tanári véna; könyveket írunk, előadunk, szervezünk.

Azért koncentrálnék Magyarországra elsősorban ezeknek az álmoknak a megvalósításában, mert úgy érzem, hogy ott nagyobb fehér foltok vannak. Nem ringatom magamat illúziókban; nem mondom hogy minket várnak otthon tárt karokkal, arra számítva, hogy majd megváltjuk a világot, de azt hiszem, hogy ott könnyebben lehetne találni olyan közösségeket, gyerekeket, felnőtteket, oktatási feladatokat, amikkel jelenleg nem törődik senki. De ahogy a saját gyerekeim nőnek, felmerül bennem az is, hogy mennyire kényszeríthetem rájuk az országváltást. Közöttük is megoszlik a költözés iránti vágy és érdeklődés attól függően, hogy itt hogyan illeszkedtek be az őket körülvevő baráti közösségekbe.

- Egyelőre akkor marad Amerika.

- Igen. Közben pedig a kettős kultúrájú neveléssel "nyitva tartjuk az ajtót". Sokszor eltűnődöm azon is, hogy miért csináljuk ezt? Például választhattunk volna baby-sittert sokféle országból. Gondolkoztunk rajta, hogy hívjunk-e esetleg spanyol, vagy francia lányt a gyerekek mellé, hogy így egy újabb nyelvet is megtanuljanak, és más kultúrát is megismerjenek. De magyar lány mellett döntöttünk, mert fontosabb, hogy az amerikai kultúra mellett a magyart erősítsük. Errol jutott eszembe egy könyv, amiben külföldön élő magyarok beszéltek a magyarságukról. "Mi magyarul vagyunk emberek" volt a címe. Nekem ez a gondolat nagyon megtetszett, hiszen mi magyarul tudunk legjobban mesélni, verset mondani a gyerekeinknek. Még az imáink is magyarul vannak. Úgy érzem ezért, hogy ha nem adnánk át ezt nekik, akkor elvesztenének egy fontos lehetőséget az életükből.

Ezért volt jó látni ma a cserkészek ünnepségét. Jó érzés tudni, hogy ha mi egyszer tovább is megyünk innen, nyugodtak lehetünk, hogy elvetettünk egy olyan magot, amiből tovább élhet a magyarság. Hiszen ha betöltesz egy ürt, megint egy kis horgonyt leraktál, hogy az élet ne fusson el olyan gyorsan és nyomtalanul.

Befejezésként itt szeretném felsorolni a tanárok és vezetők neveit, akik fáradhatatlanul tevékenykednek, hogy az iskola összefogottan, magas színvonalon működjék, és akik közül sokan lelkesen segítettek nekem a cikkekre való felkészülésben:

Óvoda: Hobausz Melinda, Tarcsa Edit, Varga Emese

Iskola: Bognár Erzsébet, Mátyás Mónika, Hellman Andrea, Tóth Andrea, Latran Ibolya és Polgár-Turcsányi Mariann, aki egyben az iskolatitkár is.

Cserkészlet: Dömötör Csilla, Tambor Bene Csilla, Erdei Anna

A fenti cikket átvettük a MagyarOnline. net elektronikus forumból

Halácsy Béla, st. Cleveland

Levél a tisztitáborból

Megint közlünk egy tisztitáborból írott levelet – ezt kissé szokatlan szemszögből írták.

Jó levelet kívánok, nevem Gyökérmély Tölgyike. Egy aránylag fiatal tölgyfa vagyok, sok simabőrű cserkésztáborban voltam jelen. Ezek a cserkész-simabőrűek, többnyire tisztképző táborosok, gyakran ülnek az árnyékomban.

Ebben az évben jobban megfigyeltem a cserkészeket, mint eddig. Néhány észrevételem volt, amelyeket most megosztanék. Elsősorban nagyon sok jó eső esett, jót tett a gyökereimnek. De esős napokon kevesebbet láttam a cserkészeket.

Egy másik észrevételem az volt, hogy fából készített asztaloknál ültek, és esténként fát égettek, amikor azokat a szép dallamokat énekelték. Jó, hogy halott fát használtak.

Mindenféle érdekes előadásokat tartottak a vénebb simabőrűek, amikor nem esett az eső, vagy csak enyhén. Ha jól értettem, sokféle témáról tanítottak, mint Cserkésztörténelem, Külföldi Magyar Cserkészsövetség szabályai, Csapatvezetés, nyelvyakorlat, ének, néha személyes beszélgetés. Még más is lehetett, de nem hallottam mindent, mert nagy esőben a közeli nagy épületben tanítottak. Énekelést onnan is ki lehetett hallani.

Észrevettem, hogy a cserkészek legközkedveltebb foglalkozása a nótázás volt. Általában nagyon szép dalokkal töltötték meg az erdőt. Szerintem minden erdőben nemcsak madaraknak hanem cserkészeknek is kellene lenni.

Azért is tetszenek a cserkészek, mert aránylag tisztán hagyják az erdőt, a mi otthonunkat.

Van még egy nagyon érdekes megfigyelésem. Általában naponta háromszor, néha többször is, abbahagyják, amit csinálnak, hogy „egyenek”, vagyis táplálkozzanak. Ekkor nótával kezdve és végezve a szájukon keresztül megtömik magukat. Nehezen szoktam meg, hogy a cserkészek gyakran a gyökereikkel (lábaikkal) a föld fölött mászkálnak. Talán ezért kell nekik így táplálkozni. Szerintem jobb lenne, ha nyugodtan lefekve felszívják a táplálékot.

Egy másik furcsa szokásuk, hogy esténként mintha fává válnának, abbahagyják minden mozgásukat.

Ezek a simabőrűek között általában nagy a jókedv és a szeretet. Azt hiszem, nemcsak egymással vannak jóban, hanem az a céljuk, hogy más simabőrűeket is arra a szeretetteljes útra vezessenek, amelyen ők járnak. Céljaik közé tartoznak szép nyelvük, dalaik megőrzése, ápolása, helyes életmódra való nevelés.

Mióta kicsike fa voltam, sokféle élőlényt láttam: szárnyasokat, négylábuakat, nagyokat, kicsiket, és többféle simabőrűt is. Sok növényt is ismerek. Ha egy szép napon az Úristen azt parancsolná, hogy belőlem valami más legyen, én simabőrű szeretnék lenni, sőt azt fogom kérni hogy csináljon belőlem cserkészt.

MagyarOnline.net/ Ferencz Zsuzsanna

Közel, de tizennégyezer kilométerre

Interju Benedek Zsuzsival, a "Mit jelent magyarnak lenni" pályázat nyertesével

- *Megnyerted a MON Mit jelent magyarnak lenni? elnevezésű pályázatát, argentinai magyarságról szólva. Sok idézetet használtál mind a pályamunkában, mind pedig az interjú elkészítésekor. Néhány ezek közül:*

*„Testvér - mondja az acélpillanat,
Tudom: gyengének lenni nem szabad.
Tudom: a mi törvényünk állani:
Mi vagyunk a vezeték várai.
Az ismeretlen Igét hordja vállunk:
Bennünket ideállítottak. Állunk.” (Sík Sándor)*

*„Végzem, mit az idő rám mér,
Végzem, ha kell százszorozva!
Hinni kell csak, s feljutunk mi,
Fel a fényes csillagokba!” (Kányádi Sándor)*

„... a magyar nyelvet tekintem legnagyobb földi kincsemnek, s minden porcikámmal tiltakozom megrontása, csúffátevése, elárulása és kisémmizése ellen” (Déry Tibor).

Segítenek-e a megmaradásban az idézetek?

- Természetesen. Azt fogalmazzák meg, amit mi naponta gondolunk, érzünk. De nemcsak az idézetek segítenek, hanem az irodalom, a történelem, a zene, a népművészet és az akarás is. Az, hogy meg akarunk maradni magyarnak, utódainkban is.

- *Családodban te a harmadik nemzedéket jelented az argentinai magyar vonalban, a pályamunkádból kiderül, hogy négy tizenéves gyermeked - Zsuzsi, András, Richárd és Márton - szintén beszélnek magyarul, s büszkéek a magyarságukra. Az, hogy ez sikerült nektek, nyilván hatalmas munkát jelentett, sok időt, energiát, érzelmi beruházást, talán életcélt. Nem félsz tőle, hogy majdani unokáid spanyolul szólnak hozzád? Hány argentinai nemzedék érezheti azt: a gyökerei Magyarországon vannak?*

- Ez a mindenkori szülőktől, sőt olykor a nagyszülőktől függ. Nekünk és szüleinknek szerencsénk volt, hogy sikerült Argentínában is magyar házastársat találnunk. De ismerek sok vegyes családot, ahol a gyermekek jól beszélnek magyarul. Viszont az sem biztosíték, ha az ember magyar házastársat talál. Sajnos, erre is van eset. Tudom, bekövetkezhet, hogy a gyermekeink nem magyar házastársat választanak, sőt nagy rá az esély. De nem félek, szembenézek a valósággal. Jó lenne, ha magyar származású férjet, feleséget találnának maguknak, mert könnyebb lenne egymást megérteni, egymás érdeklődési körét elfogadni, de ez nem kötelező. Azzal kell házasodni, akit szeret az ember. Mi pedig nagy kitartással, erőfeszítéssel azon leszünk, hogy a nyelv, a magyarságtudat ne vesszen el majd az unokáinkban. Ismertem olyan családot, ahol az apa nem engedte, hogy a lánya

„idegennel" járjon, ami odavezetett, hogy elromlott a kettőjük viszonya, s a lánya persze nem magyarhoz ment feleségül.

Itt még arról is szólnom kellene, hogy az argentinai magyarok nagyon ragaszkodnak a magyarságukhoz, s kiépült valamiféle intézményrendszer is, református templom (ahol presbiter vagyok), ötvenéves hétvégi magyar iskola (a **Zrínyi Ifjúsági Kör** névre hallgat), cserkészlet. Itt Buenos Airesben kb. négyezer magyar él, de lehet, hogy sokkal több. Nem problémás magyarnak megmaradni, mivel az argentinek felnéznek az idegenekre, főleg az európaiakra, és nagyra becsülik az európai kultúrákat. Nekem mindig mintha ajándék lett volna-lenne a magyarságom. Tehát nem olyan a helyzet, mint mondjuk, Erdélyben. Nekem sose sikerült eljutnom Erdélybe, de a szüleim sokat meséltek arról, hogy milyen nehéz ott a magyaroknak. Sajnálom, hogy ennyire kemény az életük, és gyakran mondom, mennyivel könnyebb itt nekünk Argentínában, ahol befogadtak bennünket, ahol ápolhattuk a magyarságot kedvünk szerint. Bár néha ilyen kényelmes körülmények között hamarabb beolvad az ember, és szép lassan elvész a magyar nyelv. Nagyon szeretnék eljutni Erdélybe, annál is inkább, mivel apai nagyapám családja erdélyi, kisbaconi. Mi *Benedek Elek* rokonai vagyunk. Nagyon sok könyve ott sorakozik a könyvespolcunkon, az összes meséskönyv, az irodalmi levelezése, az Édes anyaföldem, és mások. Nálunk valóságos Benedek Elek - kultusz van a családban. A könyvei jól érzik magukat a lakásunkban, mert az is magyaros. A nappaliban a párnahuzatok magyarmintásak, a falon csomó magyarországi látkép, Budapest, Hollókő, több alföldi falu, vannak herendi tányérjaim is, magyar szőttes, és kedvenc művésznőm (*Kovács Margit*) képei, magyaros függöny. Rengeteg könyvünk van, meg kell mondanom, kilencven százalékuk magyar. A tányérjaink, csészéink is magyarmintásak, egy brazíliai magyar család készítette-festette őket. Szerintem nagyon szép a lakásunk.

- *A pályamunkádban írtál ugyan pár szót az életedről, de szeretném, ha most kiegészítenéd ezeket.*

- Tehát: Buenos Airesben születtem, harmincvalahány évvel ezelőtt. A szüleim gyermekként kerültek Argentínába, a második világháború után. Mindketten itt nőttek fel. Mindkét családban, vagyis mindkétági nagyszüleimnél, magyarul folyt az élet odahaza. Ezt a hagyományt a szüleim is követték összeházasodásuk után. Mind gyermekkorukban, mind pedig felnőttként nagyon sok erőt és időt fordítottak a cserkészmozgalomra, később én is cserkészkedtem, s a férjem is, aki Braziliában töltötte gyermekkorát és fiatalságának egy részét. Visszatérve a szüleimre: édesapám hosszú időn át a **Kinizsi Pál fiúcserkészcsapat** parancsnoka volt, majd második kerületi parancsnok lett. Édesanyám két évtizedig a **Külföldi Magyar Cserkész Szövetség** tanfelügyelőjeként dolgozott, magam és a férjem - Dani, vagyis *Lajtaváry Endre* (akinek a szülei szintén nagyon fiatalon kerültek el Magyarországról) - cserkészvezető tanfolyamot végeztünk, és mindmáig foglalkozunk a cserkészmozgalommal. Én tisztitáborot végeztem, majd rajvezető lettem, kiképzőtiszt. Mindezt azért mondtam el, hogy kitűnjék, milyen erős a cserkészhagyomány a családban. A gyermekeink szintén bekapcsolódtak a cserkészmozgalomba. Felmérhetetlen, hogy a cserkészlet ennyit tesz a magyarságtudat, az anyanyelv fentmaradásáért.

Édesapám villamosági mérnök volt, sajnos elég fiatalon elhunyt. Édesanyám angol-magyar szakos tanár jelenleg is. Sőt szerintem ő a magyar kolónia magyarul legszebben

beszélő tagja. A mai napig is tanít a Zrínyi Ifjúsági Körben, szombatonként. Vagyis kollegák vagyunk.

Különben jómagam négyéves koromtól jártam a Zrínyi Körbe, német iskolát végeztem, de letettem a három (német, argentin, magyar) érettségit, aztán műépítészeti-városrendezési egyetemre jártam. De nagyon keveset dolgoztam a szakmában. 1991-ben végeztem az egyetemet, akkor már négyéves volt a lányom, és megszülettek az ikreim is, András és Richárd, hát nem sikerült volna lediplomáznom, ha nem ad erőt a Jóisten, és ha nem segített volna a férjem és az édesanyám. Aztán olyan munkákat vállaltam, amiket otthon is el tudtam végezni (tervezés, rajz, perspektívák), éjszaka dolgoztam, nappal mama voltam, ezt sajnos nem bírtam sokáig. Egyre jobban belemerültem a nyelvek világába, hozzáláttam a nyelvtanításhoz, nagyon szeretem. Idegenvezetéssel is foglalkozom. Szintén nagyon kellemes munka, magyarokat vezetek, jó a hangulat, összehasonlítjuk Buenos Airest Budapesttel, elbeszélgetünk.

Hogy kik a tanítványaim?

A hétvégi iskolában gyermekeket tanítok, a magyarul már beszélő kilencéveseket (ők kilencen vannak) nyelvtanra és helyesírásra oktatom, a nagyobbak magyar történelmet tanulnak. Ideértve természetesen Erdély, a Délvidék, a Felvidék történelmét is. Már említettem, hogy az iskola ötvenéves. Most is jár oda hatvan tanuló, a nagyon nehéz gazdasági helyzet ellenére.

Emellett sok magántanítványom is létezik, akik idegen nyelvként sajátítják el a magyart. Magyar az édesapjuk, vagy a nagyapjuk, és most meg akarnak tanulni magyarul. Olyan tanítványom is van, akinek magyar a férje vagy a felesége, de olyan is, aki azért akarja megtanulni a nyelvet, mert hallotta, hogy nagyon szép és érdekes. Minden korosztályt tanítok. Rettenetesen szeretem, amikor az a valaki, aki nulláról kezdte a nyelvtanulást, egyszer csak megszólal magyarul. Nagyon nagy öröm.

- Tavaly megnyertél egy pályázatot, amelyet a budapesti Balassi Bálint Intézet szervezett külföldön magyart tanítók számára. Részt vettél az ottani konferencián is, ez jelentette a harmadik magyarországi utadat. Erről így írsz a MON-pályamunkádban: "Nagy élmény volt, ismét ott lenni, támogatást, segítséget, lelkesedést kapni igazi magyar szakértőktől, akik felnéznek ránk, és elismerik a munkánkat, akik éreztetik velünk, hogy érdemes, van értelme és szükséges megőrizniünk magyarságunkat." Úgy tudom, tankönyvírásra is adtad a fejedet.

- Igen, készül, készül, de sajnos még nem készült el. Hatalmas munka.

- A férjed járt már Magyarországon?

- Még nem. De tökéletesen beszél magyarul. Olykor ő is foglalkozik idegenvezetéssel, s a magyarok nemigen akarják elhinni, hogy sose járt odahaza, s második generációhoz tartozik.

- Tudnál-e Magyarországon élni?

- Igen, tudnék. Argentína a szülőföldem. De magyar vagyok. Gondoljunk *Illyés Gyula* szavaira, melyek szerint az anyanyelv maga a nép. *Fekete Gyula* szerint pedig az anyanyelv szülőföld is. Tehát úgy is fogalmazhatok, hogy szülőföldem a magyar nyelv.

Az anyanyelvemtől nem vagyok tizennégyezer kilométerre, mint Magyarországtól. Visszatérve a kérdésemre: igen, tudnék Magyarországon élni, nagyon megszerettem az eddigi három látogatásom alatt, és ugye, a bátyám, akit nagyon szeretek, „hazaköltözött”. Ott él sok unokatestvérem is, akikkel kiváló a kapcsolat. Nem csupán az ország miatt, hanem az emberi kapcsolatok miatt is tudnék ott élni. De Argentínát is nagyon szeretem, nagyon jó ország, minden hibája mellett. És ne feledjük el, hogy nagyszüleimnek megadta a lehetőséget, hogy újra kezdjék az életet. Most gazdaságilag rossz a helyzet, de az argentin nép meleg szívű és kedves. Itt nőttem fel, Magyarországon biztos sok minden hiányozna, amit itt megszoktam, és talán észre sem veszem. Azt is tudom, hogy Magyarországon sok csalódással találkoznék, mert én csak elképzelem az én Magyarországomat, és a távolság mindent megszépít. Mégis kipróbálnám, ha úgy adódna. Én mindig büszke voltam a magyarságomra, a nyelvünkre, történelmünkre, a kultúránkra, de talán akkor voltam a legbüszkébb, amikor bekövetkezett a rendszerváltás. Igen, akkor is büszke voltam, amikor ittjártában nálunk lakott Kányádi Sándor, a kiváló erdélyi költő.

HAZAMENTEK

Csipke Csaba cscst.

(1937. szeptember 19. – 2003. október 22.)

Csaba Bolyokon – Ózd mellett - született, a legfiatalabb gyerekként a családban. Hamarosan felbolygatta a gondtalan gyerekkort a második világháború és a család Miskolcra költözött. Két nővérével együtt meleg, vallásos családban nevelkedett, de sokszor szembekerült csínyjei miatt szigorú édesapjával és tanáraival. Középiskoláit a miskolci Földes gimnáziumban végezte, ahol tanulmányai mellett kitűnt atlétikából és többször is ifjúsági bajnok lett. Az 1956-os forradalomban résztvett, mint sok ezer fiatal, s november végén búcsút vett hazájától. Tanulmányait először Vermontban, majd Los Angelesben a UCLA egyetemen folytatta. Család nélkül, egyedül, de barátokkal körülvéve, egyetemi évei alatt pincérkedett, házat festett, zenekarban játszott úgy tartotta el magát míg zoológiából és bacteológiaiából diplomát szerzett. Karrierjét a Hyland Laboratories-ban technikusként kezdte, majd a laboratórium vezetője lett. Később a BioCell Laboratories alapító társtulajdonosa és direktora volt, s végül utolsó 28 évét a University of Southern California-Norris Cancer Center rák kutató laboratóriumában töltötte. Sok kezdő biokémikust avatott be a sejt növesztés titkaiba az évek folyamán, segített doktori disszertációjuk megírásában, indított el a kutatás útján. Legutóbb társsírója volt három tanulmánynak melyek a ‘Medicinal Chemistry and Anticancer Research’ tudományos folyóiratban jelentek meg. Kollégái nem csak biokémiai tudását ismerték el, hanem hozzáfordultak segítségért műszaki dolgokban is – nem volt olyan műszer amit meg nem tudott javítani.

Csaba 1973-ban házasodott és 2 gyermekkel áldotta meg a jó Isten, akik bearanyozták életét. Gyermekai révén 1988-ban bekapcsolódott a los angelesi cserkészekhez, s 11 évig parancsnoka volt a 8-as fiúcsapatnak és társparancsnoka a 49-es lánycsapatnak. Vezetése alatt több tucat cserkészt képezett ki és indított vezetőképző táborokba. Két nagy nyugati parti jubileumi tábort szervezett több száz cserkésznek, s kiképző volt a központi táborokban. A cserkésztudományokon kívül Csaba bá magyar történelemre, irodalomra, földrajzra tanította az ifjúságot; táborba szállított, sátrat vert, szíve s háza mindig nyitva állt. Csaba bá nem ismerte azt a szót, hogy 'lehetetlen', minden nehézséggel megbirkózott, minden akadályt legyőzött. Legnagyobb öröme lánya s fia tanulmányi eredménye volt, mert bennük látta önmaga s élete folytatását.

Álma, terve, hogy nyugdíjba hazamenjen Magyarországra már nem teljesedett. A jó Isten magához szólította Őt idő előtt, s már csak hamvai lelnek örök nyugalomra a hazai földben.

“ Ha rám gondoltok mosolyogjatok – emlékem úgy áldás lesz rajtatok ”

* * *

Szodfridt József cst.

1923-2003

Győrött született, a bencéseknel érettségizett. Fiatalon lett cserkész a helyi 35. sz. *Jedlik Ányos cserkészcsoportban* ahol a hazafiságot és a cserkészerényeket magába szivta. A Ludovika Akadémia 1944. évfolyamának avatott hadnagya lesz, majd a II. Világháborúban kiveszi részét, orosz fogságba kerül. Először Auschwitzba szállítják, majd egy szibériai hadifogolytáborban 28 hónapot fogva tartják. Magyarországra való visszakérése után gépészmérnöki tanulmányait végezve az ország újjáépítésében kívánczik részt venni, de az ÁVÓ letartóztatja és 12 évi fogságra ítéli, amiből nyolcat letölt és 1956-ban ideiglenesen szabadlábra helyezik. Megjárja az ország hirhedt börtöneit és szénbányáit. Mindezen helyeken kényszermunkával, veréssel, kínzásokkal gyötrik. Szabadulása után elveszi gyermekkori szerelmét, Gótzty Máriát – Kikinénit -, majd ugyanabban az évben, 1956-ban, Nyugatra kényszerül menekülni.

Amerikába érkezve is keresi a magyarságszolgálatot. Lansdale, Pennsylvania gyönyörű dimbes-dombos táján telepedik le, családot alapít, szakmájában elismerést, tiszteletet és jó hírnevet szerez. Ezalatt 1961-ben egyike a Hereford melletti, Philadelphiához közeli *Magyar Tanya*, a Philadelphia and Vicinity Hungarian Sports Club alapítója lesz. Ennek kialakításában, fejlesztésében és fenntartásában oroszán szerepet vállal. Álma megvalósul: politikai rabtársaival idegen földön egy kis Magyarországot teremtenek. Itt több mint 40 évig az elnöki tisztséget tölti be, egyben a philadelphiai ill. a Tanyai 10. sz. *Jedlik Ányos cscs.* parancsnokságát 1963-tól 1967-ig is vállalja. A Tanya a környékbeli és távolabbi magyarok fellelvára lesz.

Életét az alapítás óta családjával együtt a Tanyának szentelte. Felesége és két gyermeke, ifj. József és Jutka mindig mellette álltak. Nem riadt vissza a munkától, kihívásoktól. Született vezető volt. A magyarság szolgálatának kifogástalan példája.

Még Dr. Hoyos János rabtársa az 1980-as Központi Jubileumi Táboron egyik tábortűzénél mesélte, hogy a szénbányában az emberekben humorával, élni akarásával, józanságával ő tartotta a hitet, a lelket. Nem engedte magát megalázni az ÁVÓ-sok embertelenségétől, kegyetlenségeitől.

A cserkészetet feltételek nélkül támogatta. Több egykori cserkésze a mai napig a Tanya tisztségviselője, segítője. A Tanya mindig nyitva állt és áll kirándulásokra, tanyázásokra, táborozásokra. Megalakulása óta a new yorki körzet számos csapata élvezi az ott megteremtett lehetőségeket, a természet adottságaival együtt.

Betegségét két és fél évig stoikusan viselte. A halál saját otthonában érte családjá és barátai körében. Még az előző hétvégén kiment a Tanyára az Október 23-i megemlékezésre. Vele egy nagy embert, nagy magyart és igazi cserkészt veszítettünk el. Isten veled, Jóskabá, nyugodjál békében!

*Fischer Viktor
New York*

* * *

Az Amerikai Cserkész Szövetség (BSA) egy tájékoztatójában olvastuk a következőket. Mi is megszivlelhetjük.

Ha néha úgy érzed, hogy az igazság, becsület, tisztesség és megbízhatóság régimódi elvei mintha összeomlanának körülötted, nem vagy egyedül.

A cserkészmozgalom kezdetei óta ezeknek az elveknek az alapján nevelte az ifjúságot. Mi ma is el vagyunk szánva, hogy ellenállunk mindenféle **politikai korrektségre** irányuló nyomásnak.

Talán küzdenünk kell, hogy hűek maradjunk elveinkhez. Ha nem tesszük, egy egész nemzedék, végső soron országunk jövője, kerül veszélybe.

* * *

V E Z E T Ő K L A P J A

KÜLFÖLDI MAGYAR CSERKÉSZVEZETŐK,
SZÜLŐK ÉS TÁMOGATÓK FÉLÉVI ÉRTESÍTŐJE

K I A D Ó:

KÜLFÖLDI MAGYAR CSERKÉSZSZÖVETSÉG
2850 Rt. 23N

NEWFOUNDLAND, N.J. 07435

SZERKESZTŐ: AVVAKUMOVITS OTTÓ, cscst.
avvakumovits@earthlink.net